

ΡΩΓΜΗ στο «Αδιέξοδο...»

«Τταδεία λοιπόν αληθινά δημοκρατική με απόλυτη ισότητα και δικαιοσύνη και συμμετοχή όλων των πολιτών, αγoriών και κοριτσιών, στα πνευματικά αγαθά του πολιτισμού και με αντίστοιχη καλλιέργεια των ικανοτήτων τους, δεν μπορεί να υπάρξει παρά μόνο σε μια κοινωνία, που δεν θα υπάρχουν κοινωνικές τάξεις και εκμετάλλευση. Το ιδανικό της σωστής παιδείας μόνο σε μια σοσιαλιστικά οργανωμένη κοινωνία μπορεί να πραγματοποιηθεί».

Δημήτρης Γληνός

Για να μην ξεχνιόμαστε λοιπόν, για να μην μπερδευόμαστε και για να μην δημιουργούμε λανθασμένες απόψεις και συμμετέχουμε κι εμείς στην αποδόμηση των ιδίων μας των συνειδήσεων, επιστρέφουμε στα βασικά για να βάλουμε μια «τάξη» να μπορέσουμε να αφυπνιστούμε και να δράσουμε συλλογικά.

Βασική προϋπόθεση για τη σωστή λύση και αντιμετώπιση των προβλημάτων μας στο σχολείο, μιας και είμαστε εκπαιδευτικοί, για την ουσιαστική συνειδητοποίηση των αιτιών τους, αποτελεί η σύνδεση κάθε επί μέρους προβλήματος μέσα στα σχολεία με τις γενικότερες αντιφάσεις και τα πολύπλοκα προβλήματα που λιμνάζουν

στον χώρο της εκπαίδευσης. Παράπέρα, πρέπει να προεκτείνουμε τη σύνδεση αυτή με τη γενικότερη πολιτική κατάσταση, με τη «φύση» αυτού που μας έχει κάτσει τα τελευταία 7-8 μνημονιακά χρόνια, αλλά και σε ό,τι συνέβαινε και πριν από αυτά.

Αν δεν καταχτηθεί η «καλύτερη ζωή», η «δικαιότερη», η ζωή που κάποτε λέγαμε, δηλαδή να μην υπάρχει εκμετάλλευση ταξική, είναι τουλάχιστον ουτοπία να μιλάμε για ριζικές λύσεις στα προβλήματα τα ειδικά και τα γενικά του σχολείου, της εργασίας μας, της κοινωνίας, της ζωής μας.

Ωστόσο, τι κάνουμε μέχρι τότε ή καλύτερα πως μπορούμε να φτάσουμε πιο κοντά σε αυτό που δικαιούνται όλοι οι άνθρωποι, «μια δίκαιη, ειρηνική και όμορφη ζωή»;

Σίγουρα ο δρόμος είναι πολύ μακρύς, όμως θα πρέπει να τον περπατήσουμε ή καλύτερα να τον ξεκινήσουμε και πάλι μάλλον από την αρχή ή σχεδόν από την αρχή.

Εμείς λέμε για την ώρα ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΑ ΒΑΣΙΚΑ!

Αντί για εκλογική διακήρυξη και όλα αυτά που έχεις συνηθίσει να βλέπεις κάθε φορά που υπάρχουν εκλογικές

ΡΩΓΜΗ στο «Αδιέξοδο...»

διαδικασίες, σκεφτήκαμε να παραθέσουμε μερικές ιστορίες από τη σχολική και εκπαιδευτική καθημερινότητα που όλους μας έχουν κατά καιρούς απασχολήσει ή έχουν φτάσει στα αυτιά μας.

Είναι γεγονός ότι έχουμε αφήσει τη ζωή μας στον «αυτόματο πιλότο». Το ίδιο ισχύει και για τη δουλειά μας στο σχολείο και για το ίδιο το σχολείο και την ύπαρξη του. Μια κατάσταση παθητική, τουλάχιστον για την ώρα. Επί χρόνια οι μνημονιακές πολιτικές ματώνουν τον κόσμο της εργασίας, αλλά και της ανεργίας. Και οι άνθρωποι στέκονται αμήχανοι, ειδικά μετά τη μνημονιακή συνθηκολόγηση ενός μέρους της «αριστεράς» το 2015. Απέναντί μας βρίσκεται ένας ισχυρός αντίπαλος και ένα ολόκληρο σύστημα που φαντάζει μονόδρομος. Ακόμη, πρόσφατα ζήσαμε τον εξευτελισμό της έννοιας και της αξίας της Αριστεράς από τον Τσίπρα και τον ΣΥΡΙΖΑ. Η καλύτερη υπηρεσία του Τσίπρα στο σύστημα δεν ήταν το τρίτο μνημόνιο (ούτε το τέταρτο που έρχεται και μπορεί να το φέρει και το προηγούμενο πολιτικό προσωπικό). Ήταν η κατασυκοφάντηση της Αριστεράς και η προσχώρηση στο «δεν υπάρχει εναλλακτική».

Για να μπορέσουμε να φύγουμε από την παθητικότητα και τη μοιρολατρία, για να υπάρξει μια μικρή έστω ελπίδα

ανάταξης χρειάζεται να τα πάρουμε τα πράγματα από την αρχή ή σχεδόν από την αρχή. Ξεκινώντας από την κοινή και απλή λογική.

Κοινή δράση των εκπαιδευτικών για τα προβλήματα της καθημερινότητας. Κοινές συζητήσεις για ό,τι συμβαίνει στη ζωή μας, στην κοινωνία, στο σχολείο. Προβληματισμοί για τις αξίες μας και τις αρχές μας, για τον «πολιτισμό» του εχθισμού και της ατομικής λύσης.

Να βρούμε έναν κοινό δρόμο για να δημιουργήσουμε μια δύναμη που θα μπορεί να δράσει με βάση «τα βασικά».

Καθημερινές ιστορίες...

Η Χριστίνα, εικαστικός αναπληρώτρια

Η Χριστίνα εργάζεται ως αναπληρώτρια τα τελευταία εφτά χρόνια. Πριν, εργαζόταν ως ωρομίσθια. Η Χριστίνα είναι εικαστικός με ωράριο 24 ωρών. Αυτό σημαίνει ότι για να καλύψει το ωράριο της πρέπει να πηγαίνει σε δύο σχολικές μονάδες.

Όλα καλά μέχρι εδώ... Ναι, κάθε χρόνο έχει πλέον συνηθίσει αυτό να είναι μία πραγματικότητα, σχεδόν ρουτίνα. Μέχρι πέρυσι αυτό γινόταν συνεχώς κι έτσι το τρεχαλητό από σχολείο σε σχολείο είχε γίνει κάτι το συνηθισμένο. Εντάξει, κάπως καταπινόταν... Την αγαπάει τη δουλειά της η Χριστίνα. Άλλωστε αυτό ήθελε να κάνει όταν ήταν ακόμη φοιτήτρια στην Καλών Τεχνών, να δουλεύει με παιδιά! Φέτος όμως υπήρξε μία μικρή αλλαγή. Η υπουργική απόφαση έδινε τη δυνατότητα στους δασκάλους και τις δασκάλες των τάξεων να αναλαμβάνουν και ώρες από τα καλλιτεχνικά λεγόμενα μαθήματα για να καλύπτουν τις διδακτικές ώρες τους στο σχολείο της οργανικής τους θέσης. Η εξίσωση ήταν πλέον λιγότερες ώρες, λιγότερες πιθανότητες πρόσληψης.

Οι μέρες περνούσαν, η σχολική χρονιά είχε ξεκινήσει, οι εξαγγελίες για «πρόσληψεις χιλιάδων αναπληρωτών»

κατέκλυζαν τα μέσα ενημέρωσης. Ο υπουργός κομπορημονούσε ότι όλα λειτουργούν ρολόι και τα πάντα είναι έτοιμα και στη θέση τους. Ακόμα, πολλή ευφορία επικρατούσε από τις δηλώσεις του πρωθυπουργού ότι «οι τέχνες θα κατέχουν κυρίαρχη θέση στο καθημερινό ωρολόγιο πρόγραμμα»! Τι κι αν η θεατρική αγωγή είχε αφαιρεθεί από τα αντικείμενα της Ε' και ΣΤ' τάξης... Η Χριστίνα προσλήφθηκε στην πρώτη της επιλογή. Όλα καλά ως εδώ! Καλά; Όχι, και τόσο!

Το γιατί θα το καταλάβει κανείς από τον παρακάτω διάλογο του διευθυντή ενός από τα δύο σχολεία, στα οποία η φίλη μας κλήθηκε να αναλάβει υπηρεσία.

«Κοπέλα μου, δεν έχουμε καμία ώρα Εικαστικών διαθέσιμη»!

«Μα πώς, το σχολείο σας είναι δωδεκαθέσιο, θα έπρεπε να έχετε 16 ώρες Εικαστικών».

«Τι να σου πω, μπορείς να απευθυνθείς στη Διεύθυνση Πρωτοβάθμιας», ήρθε η αμήχανη απάντηση του διευθυντή του σχολείου.

Η συνέχεια δόθηκε στα γραφεία της τοπικής διεύθυνσης, όπου ο προϊστάμενος της συνέστησε να περιμένει έως ότου το ζήτημά της διευθετηθεί. Τη διευθέτηση αυτή την κατάλαβε ύστερα από πέντε μέρες, όταν ο προϊστάμενος τηλεφωνικά της πρότεινε να καλύψει το ωράριο της κυρίως στο ολοήμερο.

-Ολοήμερο; Μα δεν βγαίνουν οι ώρες;

ΡΩΓΜΗ στο «Αδιέξοδο...»

Η φίλη μας είχε ακούσει πολλές φορές για τέτοια περιστατικά . Η ίδια τα απέδιδε σε υπερβολές, φήμες, διαδόσεις. Ύστερα δεν την είχαν ακουμπήσει τέτοια φαινόμενα την ίδια. Η ίδια ωστόσο θυμήθηκε έντονα όσα είχε δει και ακούσει στα γραφεία της Διεύθυνσης κάποια φορά, όταν καμιά εικοσαριά άνθρωποι είχαν συγκεντρωθεί. Μάλιστα κρατούσαν κι ένα πανό που με μεγάλα γράμματα έγραφε: «ΜΟΝΙΜΟΙ ΜΑΖΙΚΟΙ ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΤΩΡΑ. ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΛΑΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ. ΥΠΕΡΑΣΤΙΖΟΜΑΣΤΕ ΤΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ». Είχε πέσει στα χέρια της και μια ολοσέλιδη προκήρυξη και θυμάται και την υπογραφή στο κάτω μέρος της σελίδας. ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΠΡΩΤΟΒΑΘΜΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ...

Η σκέψη που της πέρασε από το μυαλό τότε την κεραυνοβόλησε: Εγώ με το συνδικαλισμό; Έλα μωρέ τώρα, δεν αλλάζει τίποτα! Τίποτα, αφού τελικά όλοι ίδιοι είναι! Άλλωστε και που ψηφίσαμε κάποιους άλλους τι καταλάβαμε;

Τώρα που βρέθηκε σε μεγαλύτερη δυσκολία το σκέφτηκε πάντως ξανά και ξανά.

Τελικά, στην επόμενη συνέλευση πήγε να δει και να ακούσει...

Ο Δημήτρης, αναπληρωτής

Κάθε χρόνο εδώ και 12 χρόνια, τέτοια εποχή, βλέπω τους συναδέλφους μου να λαχταράνε το τέλος της σχολικής χρονιάς, να περιμένουν πώς και πώς την ξεκούραση. Εγώ αντιθέτως νιώθω ένα σφίξιμο στην καρδιά κι αναρωτιέμαι: Θα ξαναδουλέψω τον Σεπτέμβρη; Κι αν αυτές είναι οι τελευταίες διδακτικές μου ώρες; Έδωσα ό,τι καλύτερο μπορούσα στα παιδιά; Θα μου λείπουν.

Και σκέφτομαι και τα δικά μου τα παιδιά, που ονειρεύονται σαν όλα τα παιδιά και δεν ξέρω αν θα μπορέσω να ανταπεξέλθω....στα όνειρά τους.

Μια ζωή επισφάλεια. Ξεκινήσαμε να εργαζόμαστε στην εκπαίδευση με την ωρομισθία. Την απόλυτη μορφή ελαστικής εργασίας. Ήμασταν τα σκιάχτρα, οι αόρατοι.

Κάποιοι μας έλεγαν: Υπομονή, όλοι περάσαμε δύσκολα στην αρχή. Κάποια στιγμή θα διοριστείτε, θα γίνετε σαν κι εμάς. Όμως κάποιοι πιο σοφοί έλεγαν : Θέλουν να μας κάνουν όλους σαν κι εσάς, ελαστικά εργαζόμενους, χαμηλόμισθους, επισφαλείς...

Κάποιοι παλέψαμε... και από ωρομισθιοί γίναμε αναπληρωτές. Σαν ψέματα μας φαινόταν... κανονικό ωράριο, κανονικός μισθός και σε κάνα δυο χρονάκια ελπίζαμε ότι θα έρθει ο διορισμός...

-Ναι, κυρ Στέφανε , δυο κουτιά μαρμελάδα και μπόλικο ζαμπόν και σοκολάτες για τα παιδιά, μόλις διορίστηκα σε

ΡΩΓΜΗ στο «Αδιέξοδο...»

μια πολύ σπουδαία θέση ...

Ύστερα από τόσα χρόνια, αναπληρωτές και μόνιμοι έχουμε έρθει πολύ κοντά. Αλλά δεν είμαστε εμείς οι αναπληρωτές πιο κοντά στον διορισμό και στη μονιμότητα. Είναι οι μόνιμοι που αρχίζουν να γίνονται κι αυτοί λάστιχο, μέσα σε ένα σχολείο χυλό, που κάνουν όλοι και ολοήμερο και όποιο μάθημα να 'ναι, αρκεί να βγει με λιγότερους το πρόγραμμα. Πιο κοντά στη φτωχοποίηση, με τις μειώσεις μισθών που έχουν αρχίσει και συνεχίζονται, ενώ οι δόσεις των δανείων δεν μειώνονται, πιο κοντά στην επισφάλεια με την αξιολόγηση που έρχεται.

Κι όταν στις απεργίες και στις κινητοποιήσεις είμαστε πάντα τόσοι λίγοι μόνιμοι και το ίδιο, τόσοι λίγοι αναπληρωτές, αναρωτιέμαι:

Άραγε τι είναι πιο δύσκολο: να εναντιωθείς όταν χάνεις τα κεκτημένα σου ή να διεκδικήσεις αυτά που δικαιούσαι, αλλά δεν σου δόθηκαν ποτέ...

Κι ύστερα λέω, όσο δύσκολο και να είναι, ο αγώνας είναι ο μόνος δρόμος και αυτόν θα περπατήσουμε αργά ή γρήγορα όλοι, γιατί όλοι θέλουμε να επιβιώσουμε. Όλοι θέλουμε να ζούμε με αξιοπρέπεια. Δεν μπορεί...

Μόνο που εδώ έχω να κάνω δυο επισημάνσεις. Αυτό το "αργά", αν είναι "πολύ αργά", εμείς που είμαστε στη δεύτερη κατηγορία δεν θα επιβιώσουμε. Θα εξαντληθούμε

πρώτοι. Επίσης, αν αντί για αγώνα για επιβίωση και αξιοπρέπεια όλων, αρχίσει αλληλοσπαραχμός, πάλι εμείς που είμαστε στη δεύτερη κατηγορία, δεν θα επιβιώσουμε, θα φαγωθούμε πρώτοι.

Άρα, το ζήτημα δεν είναι ποιος θα φαγωθεί πρώτος ή δεύτερος, το ζήτημα είναι να μη φαγωθεί κανένας.

Όλοι μαζί πρέπει να σωθούμε, σώζοντας το δημόσιο σχολείο.

Άλλωστε, χωρίς εκπαιδευτικούς δεν υπάρχει σχολείο...

Η Κατερίνα, αναπληρώτρια-παράλληλη στήριξη

8:00 Πρώτη ώρα έχω τον Κωστή της τετάρτης με τη διάσπαση και και δεύτερη ώρα έχω τον Γιώργο που έχει το σύνδρομο down στην πρώτη... ο ένας μαθηματικά και ο δεύτερος νομίζω γλώσσα... όχι, όχι, γλώσσα... έχει γυμναστική, γιατί η δασκάλα έπρεπε να κατέβει ολοήμερο και άλλαξε το πρόγραμμα, ξεκινάνε με μάθημα ειδικότητας...μάλιστα...τον αποσυντονίζει λίγο αυτό τον Γιώργο, για να δούμε πως θα είναι σήμερα...

8:30 είναι ανήσυχος ο Κωστής σήμερα... όλο κοιτάει έξω... μου είπε καλημέρα βαριεστημένα... μπορεί κάτι να έγινε σπίτι ή στην προσευχή. Να θυμηθώ να τον ρωτήσω στο διάλειμμα! μήπως του εκμαιεύσω κάτι εκεί στην ομαδούλα που παίζουμε με τους άλλους...

ΡΩΓΜΗ στο «Αδιέξοδο...»

8:50 -Θα φύγεις κυρία Κατερίνα; Δεν μπορείς να κάτσεις να με βοηθήσεις με τα μαθηματικά; - Κωστή μου έχω να πάω σε άλλο παιδάκι στο σχολείο τη δεύτερη ώρα.

- Να κυρία Κατερίνα, ξεκινάω να γράφω, μην φύγεις και θα τελειώσω την άσκηση.

- Δεν γίνεται Κωστή μου, θα μου το δείξεις στο διάλειμμα, εντάξει; ... Δεν απαντάει ο Κωστής.

8:57 -Καλημέρα! Ο Γιώργος που είναι σήμερα;

-Άρρωστος Κατερίνα μου, δεν χρειάζεται να κάτσεις.

8:58 Ευκαιρία να γυρίσω στον Κωστή!

8:59 -Ο Κωστής;

-Εκνευρίστηκε που έφυγες και δεν είδες την άσκηση. Δεν έμεινε στην τάξη, πετάχτηκε έξω κλαίγοντας, τώρα θα ειδοποιούσα την Διευθύντρια να τον ψάξουμε.

-Θα τον ψάξω εγώ, ξέρω που μπορεί να κρύβεται...

9:10 στο κηπάκι μέσα στις φυλλωσιές της μεγάλης άσπρης πικροδάφνης ακούγεται ο Κωστής να κλαίει...

-Κωστή; Εκεί είσαι; Να έρθω κι εγώ;

- Να φύγεις κυρία Κατερίνα, να φύγεις. Δεν έμεινες να δεις την άσκηση και άμα κάνω λάθη οι άλλοι με κοροϊδεύουν. Δεν με αγαπάς κυρία Κατερίνα!

- Δεν είναι αυτό Κωστή μου, έπρεπε να πάω στην πρώτη στον Γιωργάκη.

-Και γιατί ήρθες τώρα;

-Έλειπε ο Γιώργος Κωστή και ήρθα να σε βρω. Γιατί έφυγες από την τάξη;

- Ήθελα να σε βρω κυρία Κατερίνα, να σου δείξω την άσκηση να την κάνουμε σωστά, να μου βάλει μπράβο η δασκάλα να μην με πειράζουν οι άλλοι.

- Έλα Κωστή να την κάνουμε τώρα, έλα.

9:35 -Μπράβο Κωστή! Ολόσωστη η άσκηση.

-Είδες Κωστή που όλα τα κάναμε;

-Ναι κυρία Κατερίνα! Όλα τα κάναμε και πήραμε και μπράβο!

- Εσύ Κωστή μου πήρες το μπράβο...

9:40 διάλειμμα και χύνονται τα παιδιά έξω, ο Κωστής δεν βγαίνει

- Κυρία Κατερίνα, γιατί τώρα που είμαι στην Τετάρτη σε έχω λίγες ώρες;

- Τι εννοείς Κωστή;

- Στην πρώτη είχα σε όλα τα μαθήματα τον κύριο Απόστολο, μετά την κυρία Νάσια, πέρσι την κυρία Γεωργία και φέτος εσένα, αλλά τους άλλους τους είχα όλες τις ώρες, εσένα σε έχω λίγες, δεν χρειάζομαι βοήθεια ή δεν θες να μένεις μαζί μου; ...

-Αχ Κωστή, και τον πήρα αγκαλιά...

9:42 -Κατερίνα έλα να φτιάξεις το παρουσιολόγιο του ΕΣΤΤΑ για τον μήνα, τον ζητάνε από την Διεύθυνση.

ΡΩΓΜΗ στο «Αδιέξοδο...»

Σήμερα είπαν, για να κάνουν εκκαθάριση μπας και πληρωθείτε νωρίτερα! Έλα!

-Τώρα κυρία διευθύντρια...σε λίγο...

...να σφίξω λίγο ακόμα τον Κωστή, να μην δει ότι κλαίω...

-Αύριο κυρία Κατερίνα έχουμε μαζί;

- Έχουμε Κωστή, ΟΛΟ ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΔΙΩΡΟ- ΓΙΟΥΤΠΙ!!!!

- Βρε Κατερίνα σε φωνάζω για το παρουσιολόγιο, δεν ακούς;

ΚΥΡΙΑ ΚΑΤΕΡΙΝΑ (της παράλληλης): ναι το παρουσιολόγιο, έρχομαι...

11:35, δεύτερο διάλειμμα, στο γραφείο των δασκάλων:

-Τι γίνεται Κατερίνα, πώς πάει μέχρι τώρα;

-Πότε δύσκολα, πότε εύκολα. Ξέρετε ότι έχει πανεκπαιδευτικό συλλαλητήριο το απόγευμα; Θα πάμε;

Η Μαρία, νηπιαγωγός

Είμαι Νηπιαγωγός. Το λέω με καμάρι γιατί θεωρούσα αυτή τη δουλειά πολύ σημαντική. Και μου άρεσε πάντα, κυρίως αυτός ο αυθορμητισμός και η αθωότητα των παιδιών που εμείς οι μεγάλοι έχουμε χάσει προ πολλού.

Για καιρό με στενοχωρούσε η αντιμετώπιση των περισσότερων ανθρώπων που έλεχαν: «έλα μωρέ που δουλεύετε κι εσείς! Τι κάνετε όλη μέρα... τραγουδάκια, παιχνιδάκια, ...» .Με τη δουλειά μας όμως καταφέραμε να

δείξουμε πόσο σημαντικό είναι το Νηπιαγωγείο για τα παιδιά. Κι ενώ νομίζαμε ότι εντάξει πάνε τα πράγματα, τσουπ εμφανίζεται το Ολοήμερο. Από τη μια καλό, γιατί κι άλλοι συνάδελφοι θα έβρισκαν δουλειά και οι εργαζόμενοι γονείς δεν θα αναγκάζονταν να πάνε τα παιδιά τους στο ιδιωτικό. Από την άλλη όμως δεν υπήρχαν κατάλληλα κτίρια για να μένουν τα παιδιά τόσες ώρες και έπρεπε να μην μετατραπεί η απογευματινή βάρδια σε φύλαξη. Άλλος αγώνας εκεί!

Κάθε μέρα η απογευματινή νηπιαγωγός έπρεπε να δίνει μάχη για αυτονόητα πράγματα, όπως το ότι υπήρχαν τάπερ φαγητού χωρίς το όνομα του παιδιού.

-Γιαννάκη, τι φαγητό έχεις σήμερα, φασολάδα ή μπιφτέκι;

-Μπιφτέκι, κυρία!

-Άρα, εσύ Γιωργάκη έχεις φασολάδα!

-Όχι, κυρία, δικό μου είναι το μπιφτέκι!

-Θα τηλεφωνήσω στις μαμάδες σας, να ρωτήσω.

Η νηπιαγωγός τηλεφωνεί, αλλά δεν απαντά καμία.

Την επόμενη μέρα οι μαμάδες παραπονιούνται γιατί τα παιδιά τους έφαγαν το ένα το φαγητό του άλλου...

- Γιατί δεν γράφετε το όνομα του παιδιού στο τάπερ του φαγητού για να μην μπερδεύονται;

-Γιατί δεν είναι δική σας δουλειά να ξέρετε τι φαγητό έχει σήμερα ο Γιαννάκης μου;

ΡΩΓΜΗ στο «Αδιέξοδο...»

Και άλλα πολλά.

Πάλι από την αρχή να καταλάβουν ότι είσαι παιδαγωγός και ότι άλλη είναι η δουλειά σου. Και το μεσημέρι που ήσουν ολομόναχη στο σχολείο να καρδιοχτυπούδες μην τυχόν σου έρθει καμιά ζαλάδα και τι θ' αποχίνουν μόνα τους τα παιδιά.

Όσο για την Προϊσταμένη, η γυναίκα λάστιχο. Και να απαντάει στη Διεύθυνση ... και χαρτούρα ... και e-mail ... και τηλέφωνα...

Και πάνω που είχαμε κάπως ησυχάσει ή είχαμε συνηθίσει, να σου από τη μια η Υ.Α. Φίλη και από την άλλη η ΚΕΔΚΕ. Αλλαγή στο ωράριο, στα ωρολόγια προγράμματα, στα τμήματα και στην εναλλαγή των συναδέλφων στο Ολοήμερο ο ένας, να περάσουνε στους Δήμους τα Νηπιαγωγεία ο άλλος (χρόνια το προσπαθούν αυτό).

Δεν θα τους περάσει όμως! Θα δώσουμε ξανά τη μάχη μέσα από το σωματείο μας και το Συντονιστικό Νηπιαγωγών. Δεν θα τους επιτρέψουμε να κάνουν το Νηπιαγωγείο παιδοφυλακτήριο.

Η Ειρήνη, νηπιαγωγός

Σήμερα ήταν μια περίεργη μέρα στο σχολείο, την ώρα του φαγητού (ολοήμερο νηπιαγωγείο. Τρώγαμε μαζί με τα

παιδιά. Χτύπησε το τηλέφωνο του σχολείου και μπήκα στο γραφείο να το σηκώσω (τηλεφώνημα για εγγραφές). Όταν γύρισα, ένας πιτσιρικάς που καθόμουν δίπλα του την ώρα του φαγητού, μου έφερε το ταπεράκι μου και μου είπε:

-Να κυρία, το έφαγα όλο.

Στην αρχή γέλασα, γιατί είχε φέρει το δικό μου τάπερ και είχε φάει το φαγητό μου. Σε δευτερόλεπτα, όταν συνειδητοποίησα πως το έκανε ο συγκεκριμένος, που κάθε μέρα του ζεσταίνω μακαρόνια και σχεδόν ποτέ κάτι άλλο διαφορετικό, κατάλαβα πόσο το παιδί αυτό ήθελε και είχε ανάγκη και χρειαζόταν να φάει κάτι άλλο. Επιτέλους διαφορετικό κι όχι μακαρόνια.

Μονόδρομος ο αγώνας. Μονόδρομος για τα παιδιά και για εμάς!

Τα χαμόγελά μας, των παιδιών και τα δικά μας, είναι της αισιοδοξίας του αγώνα. Της πίστης και ελπίδας ότι ο μπόμπιρας θα έχει φαγητό, σχολείο, εκπαιδευτικούς, γονείς που να προλαβαίνουν να τον δουν και όχι να δουλεύουν 12ωρα.

Πριν από μέρες, όταν προσπάθησα να εξηγήσω την εργατική πρωτομαχιά στα παιδιά, ήταν εντυπωσιακό πως για τα ωράρια του τότε, πολλά είπαν:

-Μα κυρία και μένα ο μπαμπάς και η μαμά μου τόσο δουλεύουν τώρα.

Μέχρι τέλους, λοιπόν: Αγωνάς

Η Γεωργία, δασκάλα

Ξύπνησα στις 5:30. Άλλη μια νύχτα ανήσυχη. Το παιδί δεν έχει βρει ακόμη τον δρόμο του. Θέλει να φύγει μακριά, δεν ξέρει τι θέλει, το βλέπω είναι μπλοκαρισμένο, ενοχοποιημένο, σε αδιέξοδο. Απλά σκέφτομαι να 'ναι γερό και θα βρει τον δρόμο του... Σάματις κι αν τελειώσει, τι θα γίνει; Ενοχοποιούμαι. Τι έκανα για τα όνειρα του παιδιού μας, για τα όνειρα των παιδιών; Πώς άφησα τον κόσμο να έρθει τούμπα πάλι και εμείς από κάτω; Ποιος; Εγώ, που θα άλλαζα το σύμπαν όλο...

Ξύπνησα πολύ νωρίς. Είχα να φτιάξω και κάτι για το σχολείο. Ο ύπνος λιγοστός, τσιγκουνεύεται ο χρόνος να μ' αφήσει να κοιμηθώ μια στάλα παραπάνω, διαρκώς σκέφτομαι τον ύπνο που μου λείπει...

7:35 Πάω σχολείο. Σε ένα πολύ μεγαάλο σχολείο. Μοιάζει πια με «άδυλο», με «φυλακτήριο». -Είμαι υπερβολική; Αναρωτιέμαι...

Τα φωτοτυπικά είναι χαλασμένα, οπότε άκυρος ο σχεδιασμός για την επανάληψη στα μαθηματικά με τον τρόπο που είχα σκεφτεί. Γρήγορα πρέπει να επινοήσω άλλο

τρόπο. Άκυρο και το παιχνίδι ρόλων στο μάθημα της ιστορίας. Θα διαβάσουμε ένα ιστορικό μυθιστόρημα για παιδιά. Έτσι κι αλλιώς κάποτε θα το ξεκινούσα. Ας είναι σήμερα. Ευτυχώς το έχω φέρει στο σχολείο.

Σκέφτομαι: τι κι αν προσπαθούμε να λειτουργήσουμε με βάση το μορφωτικό δικαίωμα των παιδιών, τι κι αν προσπαθούμε όλο αυτό να συμβαίνει μέσα σε ένα παιδαγωγικό κλίμα, τι κι αν προσπαθούμε να ζούμε όλοι μαζί στο σχολείο στιγμές, χαράς, δημιουργίας και συνεργασίας... Πρέπει να δίνουμε ένα τεράστιο μέρος της συνολικής ενέργειάς μας σε αυτό και πάλι τι καταφέρνουμε; -Είμαι υπερβολική; Αναρωτιέμαι...

Χτυπάει το πρώτο κουδούνι: μαζεύονται τα παιδιά για προσευχή. Αρκετά δεν το έχουν ακούσει και συνεχίζουν το παιχνίδι τους. Με τα πολλά ξεκινάει η προσευχή. Άνοιξη, μετά το Πάσχα. Μια προσευχή ακατανόητη, ωστόσο κάποια παιδιά την έχουν μάθει και τη λένε καλά. Κοιτώντας από πίσω τα παιδιά την ώρα αυτή το θέαμα απερίγραπτο! Άλλα μιλάνε, άλλα γελάνε, άλλα ξύνονται. Τα περισσότερα αδιαφορούν. Κι εμείς επιμένουμε: η χριστιανική παράδοση. Μήπως μοιάζουμε αρκετά με όλα εκείνα τα θεοκρατούμενα καθεστώτα για τα οποία ασκούμε δριμεία κριτική; Αναρωτιέμαι...

ΡΩΓΜΗ στο «Αδιέξοδο...»

Μπαίνουμε στην τάξη. Εικοσιπέντε παιδιά, τρία με διαγνώσεις, δεν έχει σημασία τι έχουν. Σημασία έχει πως είναι αβοήθητα. Χωρίς τμήμα ένταξης το σχολείο, χωρίς παράλληλη στήριξη ούτε ενισχυτική, έστω κάτι... Σχολείο είναι αυτό; Αναρωτιέμαι πως αφήσαμε το σχολείο να γίνει κάτι σε «ρημαδιό»; Υπερβολική;

... ουφ...τελειώνει το πρόγραμμα: 1:15 μ.μ. τελευταίο κουδούνι. Με περιμένει μια έξαλλη μάνα στην αυλή να με «λούσει» κυριολεκτικά, γιατί ένας μαθητής μου πείραξε τον γιο της. Εκτονώνεται πάνω μου, τα βάσανα της οικογένειάς της, της δουλειάς της, των δανείων, των κληρονομικών που πιθανώς να έχει με τα αδέλφια της, του χαλασμένου αυτοκινήτου... Δεν βρίσκω το κουράγιο να πω: «σας παρακαλώ, κλείστε μια συνάντηση για να μιλήσουμε».

Ακούνε παιδιά, ακούνε γονείς, ακούνε συνάδελφοι και στέκω εγώ σαν «το δέντρο το μονάχο» (κλεμμένος τίτλος από το βιβλίο της Μ. Παπαχιάννη, να το προτείνετε σε μεγάλα παιδιά το βιβλίο αυτό, είναι πολύ καλό), να θέλω να ουρλιάξω και τελικά να χάνω τη φωνή μου. Ποιος εγώ; που δεν σηκώνω μύξα στο σπαθί μου! Υπάρχει άραγε κανένα πλαίσιο που να προστατεύει τους δασκάλους από τις απίστευτες επιθέσεις και «ορέξεις» του οποιουδήποτε; Υπερβάλλω; Κουράστηκα, μπορώ να πω, πως βαρέθηκα κιόλας!

Δεν μπορώ, δεν μπορώ όμως να ορίζομαι από μια πλειοψηφία που έχει τερματίσει να σκέφτεται, που λειτουργεί κανιβαλιστικά, που δεν νοιάζεται για τίποτα, παρά μόνο αποκλειστικά για την πάρτη της.

Όχι δεν θα παραιτηθώ. Τραχουδάω από μέσα μου το τραγούδι που λέει η Μ. Δημητριάδη, το ποίημα του Μανώλη Αναγνωστάκη που μελοποίησε ο Θ. Μικρούτσικος «Κι ήθελε ακόμη πολύ φως να ξημερώσει. Όμως εγώ δεν παραδέχτηκα την ήττα...».

Όπως και να έχει, μπορούμε να αλλάξουμε τα πράγματα με τη δράση μας και με τη στάση ζωής μας και ας έχουμε να τα βάλουμε με απάνθρωπα συστήματα. Γιατί, όποια και να είναι η ερώτηση, η απάντηση είναι μία: ο άνθρωπος...

Άλλωστε, για αυτό γίναμε δάσκαλοι, έτσι δεν είναι;